σουν κανένα. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα φαίνοταν κουρασμένη. Ὁ Μάρκ, ποὺ βαδίζει δίπλα της, ἀφίνει κάτω τὶς βαλίτσες ποὺ κρατεῖ, ἀνοίγει τὴ μία καὶ ἀπαριθμεῖ βγάζει ἕνα στιλέττο. Καὶ ἐνῶ ἡ Φανὴ στέκει καὶ ἔχει τὸ βλέμμα της βυθισμένο στὴν ἀτέραντη, γυμνή, χειμωνιάτικη πεδιάδα, ὁ Μάρκ τὴν πλησιάζει καὶ μὲ μιᾶς τῆς βυθίζει τὸ στιλέττο στὸ στῆθος!

Ἡ Φανὴ βγάζει μιὰ κραυγή:

—Λουδοβίκε! Βοήθεια! Λουδοβίκε!...

Φωνάζει τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ τῆ βοηθήσῃ. Ὁ Λουδοβίκος Ἀρμάνδος τρέχει πράγματι... μὰ γιὰ νὰ τῆς πάσῃ σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ νὰ τῆς τὰ δέσῃ πίσω ἀπὸ τὴ ράχη. Καὶ τὴν κρατεῖ ἔτσι, ἐνῶ ὁ Μάρκ βυθίζει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ στιλέττο του στὴν καρδιὰ τῆς δυστυχισμένης γυναίκας.

Τὴ θάβουν ὕστερα γρήγορα-γρήγορα κάτω ἀπὸ λίγο χῶμα καὶ ἐξακολουθοῦν τὸ δρόμο τους γιὰ τὴ Δοινκέρνη. Ἡ Φανή, τὸ ἐμπόδιο στὴν αἰσχρὴ συναλλαγή, ποὺ γίνεται μεταξύ τους, δὲν ὑπάρχει πειά...

Λέν ἀργοῦν ὅμως νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τοὺς πιάσουν. Οἱ δυὸ δολοφόνοι καταδικάζονται νὰ πεθάνουν στὴ λαιμητόμο. Τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως κόσμος ἄπειρος ἔχει μαζευθῆ στὴν πλατεια, κόσμος ποὺ διψᾶ ρωμαντισμὸ καὶ ρωμαντικὲς περιπέτειες. Εἶνε ἡ ὁρμόσοτεια τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Ἀρμάνδος ἀνεβαίνει πρῶτος στὴ λαιμητόμο καὶ ὑποκλίνεται τρεῖς φορὲς ἐμπρὸς στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, ὅπως καὶ στη σκηνὴ τοῦ θεάτρου. Καὶ ὅταν τὸ κεφάλι του πέφτῃ πειά, τὸν διαδέχεται ὁ Μάρκ. Τὸ πλῆθος ἀρρωλιάζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Μιὰ «ρωμαντικὴ» λογία κυρία γράφει τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα φύλλο τῆς Δοινκέρνης:

«.... Ὅσο γιὰ μένα, ὁ Ἀρμάνδος εἶνε ἕνας ὑπέροχος ἥρως. Ἔχει πόζα... Κινεῖ τὸ ὥμορφο κεφάλι του, ποὺ τὸ σκιάζει ἕνα ὁλόκληρο δάσος ἀπὸ μαῦρα μαλλιά... Ὦ! τὸν ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Γιὰ μένα τὸ ἔγκλημά του ἔχει χαθῆ, δὲν ὑπάρχει πειά... Ἐχαιρέτησε ἐπάνω ἀπὸ τὴ λαιμητόμο αὐτὸν τὸν ἀγροῖκο ὄχλο, ἕναν ὄχλο βάρβαρο, ποὺ δὲν κατάλαβε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ αὐτὴν τὴν ὑπερτάτη χειρονομία...»

Ἔτσι τελείωσε ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία, ποὺ συνέβη σὲ μιὰ περίοδο γενικῆς ἀποσυνθέσεως, ἀπαισίου κοινωνικοῦ ἐκφυλισμοῦ!...

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ σκύλοι στὸν πόλεμο

Οἱ σκύλοι δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν στὸν πόλεμο μόνον κατὰ τὰ τελευταία χρόνια, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἀκόμα. Πρὸ τῶν δαδούχων τῆς Σπάρτης ἐπήγαινε πάντα μιὰ ἀγέλη σκύλων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ γαυγίσματά τους ἐπρόδιναν τὴν παρουσία τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπίσης στὴ Ρώμη οἱ ὁπλῖται, οἱ ὁποῖοι φύλαγαν βάρδια τὴ νύχτα, εἶχαν μαζύ τους σκύλους. Κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Κορίνθου οἱ πολεμισταὶ ἐβοηθοῦντο πολὺ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀπὸ πενῆντα Ἀσιατικοὺς σκύλους. Τέλος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος στὰ ὀρεινὰ μέρη τοῦ βασιλείου του εἶχε ἐγκαταστήσει φρουρὰ ἀπὸ πολεμικοὺς σκύλους.

Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τὰ κουνούπια

Τὰ κοινούπια κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ στεγόμυια ἡ ταινιωτὴ τοῦ δυγείου ἐβασάνιζαν τὸν κοσμάκη καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὶς ἐνοχλήσεις τῶν κοινωνιπῶν, ἔχτιζαν ψηλοὺς πύργους καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν δωματίων των, ὅπου δὲν ἠμποροῦσαν νὰ φτάσουν τὰ κουνούπια των ἐλῶν, ἐμπιοδιζόμενα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ἐκεῖνοι πάλιν ποὺ κατοικοῦσαν κοντὰ στὰ ἕλη χρησιμοποιοῦσαν ἕνα πικνὸ ἁλιευτικὸ δίχτυ, με τὸ ὁποῖο τὴν μὲν ἡμέρα ἔπιαναν ψάρια, τὴ νύχτα δὲ περιέβαλλαν μ' αὐτὸ τὰ κρεββάτια τους.

Ἔτσι γλύτωναν ἀπὸ τὰ αἱμοβόρα αὐτὰ ἔντομα, χωρὶς φλὶτ καὶ φλάν!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς χαρακτῆρας: Ἐκεῖνον ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχει, ἐκεῖνον ποὺ πραγματικὰ ἔχει κ' ἐκεῖνον ποὺ νομίζει ὅτι ἔχει.

—Γνωστικὰ λόγια στὸ στόμα μουροῦ καὶ χρυσᾶ στολίδια στὰ χέρια φτωχοῦ γεννοῦν πάντα τὴν ὑποψία πὼς εἶνε κλοπιμαῖα.

—Φιλοξένει καὶ τὸν ἐχθρό σου ἀκόμα. Τὸ δέντρο προσφέρει τὴ σκιά του καὶ στὸν ἴδιο τὸν ξυλοκόπο.

—Ὁ ἐνθουσιασμὸς μοιάζει μὲ τὰ στρείδια ποὺ μόνο ὅταν εἶνε φρέσκα ἀξίζουν.

ΗΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Δυὸ γῦροι βάλς, 350.000 δολλαρια. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἀμεριχανοῦ. Ἕνας ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε ποτε στὴ ζωή του. Κληρονομιὰ καὶ παντρεια. Ἡ περίεργη εκοίκησις της γεροντοκόρης. Ὅπου ὁ κληρονόμος παραιτεῖται της διαθήκης. Ὁ αἰώνιος φοιτητης ποὺ οπουδαζει με την επιχ-ρήγησι τοῦ μακαριτη. Ὁ κυγάς τῶν δυο κληρονόμων, κλπ.

Ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ τὶς περιεργότερες διαθῆκες τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διαθῆκες αὐτὲς εἶνε ἀνεξάντλητες, θ' ἀσχοληθοῦμε ἀκόμη μιὰ φορὰ μαζύ τους.

Πρὸ ἐτῶν ἕνας γέρος ἑκατομμυριοῦχος ἀπὸ τὸ Ἀρκανσὰς τοῦ Ὄχιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πεθαίνοντας ἄφησε 350.000 δολλάρια στὴ μίς Ἔφι Ἔλλιοτ, τὴν ὁποία ὡστόσο μόνο μιὰ φορὰ εἶχε δῆ στὴ ζωή του, σ' ἕνα χορό. Στὴ διαθήκη του, δικαιολογώντας αὐτὴ τὴν προτίμησί του, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ στὸ χορὸ αὐτό, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔμεινε ἀλησμόνητος, ἡ μὶς Ἔλλιοτ εὐαρεστήθηκε νὰ μοῦ πῆλῃση φιλικὰ καὶ εὐδόκησε νὰ χορέψῃ μαζύ μου διὸ γύρους βάλς, γι' αὐτὸ τὸ λόγο τῆς κληροδοτῶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸ ποσὸν τῶν 350.000 δολλαρίων».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς Ἀμεριχανὸς ἀπέθανε ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τὸ χορὸ καὶ ὅτι, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ εὐτυχὴς κληρονόμος τον τὸν εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς!

Ὁ Παῦλος Χὰκ πάλιν, ἕνας ἑκατομμυριοῦχος ἀπὸ τὴν Πιτσβούργη, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ μὴν ἀγαπηθῆ ποτὲ στὴ ζωή του ἀπὸ γυναίκα, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία στοὺς διὸ ἀνεψιούς του, ἐπὸ τὸν ὅρο νὰ... παντρευθοῦν! Γιὰ νὰ εἶνε μάλιστα βέβαιος ὅτι ἡ ἐντολή του θὰ τηρηθῆ, ἔθεσε στὴ διαθήκη ὡς ὅρον νὰ δοθῆ στοὺς κληρονόμους ἡ περιουσία μόνον κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους, ἄλλως νὰ περιέλθῃ στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀμεριχανὶς γεροντοκόρη Ἄννα Γοῦνιγκ, ἡ ὁποία ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν, ἄφησε τὴν ἐκ 500.000 δολλαρίων περιουσία της στὸν Κὰρλ Μίλλερ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Ἄλλως μόνο μετὰ τὸ θανατο τῆς γυναίκας του ἡ κληρονομιὰ θὰ περιῆρχετο στὴν κατοχή του. Ἡ Γοῦνιγκ ἀπὸ νεα εἶχε ἀγαπήσει μὲ πάθος τὸ Μίλλερ, αὐτὸς ὅμως περιφρονῶντας τὸν ἔρωτά της εἶχε παντρευθῆ μια ἄλλη. Τὸ περίεργο σχετικῶς εἶνε ὅτι ἡ ἐκδικητικὴ γεροντοκόρη ἔδινε δικαίωμα στὸν κληρονόμο της νὰ συνάψῃ νέο γαμο, ἂν ἐχωρίζε ἀπ' τὴ γυναίκα του ἢ ἂν ἐκείνη πέθαινε. Ὁ Μίλλερ ὅμως ἐδήλωσε ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ τα δολλάρια τῆς γεροντοκόρης, γιατι ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναίκα του.

Ἕνας νέος Ἀμεριχανός, ὁ Οὐίλλιαμ Κοῦλεν Βρύαν, εἶνε ἀπὸ 20 ἐτῶν φοιτητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολομβίας καὶ φαίνεται ὅτι θὰ πεθάνῃ φοιτητὴς γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο: Κάποιος θεῖος του, πεθαίνοντας, τοῦ ἄφησε διὰ τῆς διαθήκης του μιὰ γενναία ἐτησία ἐπιχορήγησι, ὁρίζοντας συγχρόνως νὰ τοῦ κοπῆ ἡ ἐπιχορήγησις αὐτὴ ὅταν ὁ ἀνεψιός του θὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του. Ὁ ἔξυπνος κληρονομος λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐπιχορήγησι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πάντα φοιτητής, χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου νὰ παρῃ δίπλωμα.

Ἕνας ἄλλος Ἀμεριχανός, ὁ Βένελικ Χάϊκ, εἶχε ὁρισει διὰ τῆς διαθήκης του νὰ περιέλθῃ ἡ περιουσία του σ' ἐκείνον ἀπ' τοὺς δυὸ μόνους συγγενεῖς του, στοὺ ὁποίου τὸ σπίτι θὰ πέθανε. Οἱ συγγενεῖς του αὐτοὶ ἦσαν ὁ Μόρις Στόκερ καὶ ἡ κυρία Φρειδερίκου Τόμ. Ὁ Χάϊκ μιὰ μέρα ἔτυχε ν' ἀρρωστήσῃ βαρειά, ἐνῶ βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ Στοκερ, ἐπειδὴ ὅμως εἶχε περισσότερες προτιμῆσεις στὴν κυρία Τόμ, τὴν εἰδοποίησε νὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ στὸ δικό της σπίτι. Ἐκείνη ἔτρεξε ἀμέσως μ' ἕνα αὐτοκίνητο, ἀλλὰ βρῆκε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀντιζήλου της κλειστή. Ἔβαλε ἀμέσως τὶς φωνὲς γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ γέρος καὶ νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἄφιξί της. Ὁ ἄρρωστος τότε ζήτησε ἀπὸ τὸ συγγενῆ του νὰ ἀνοίξῃ, ἀλλά, βλέποντας ὅτι ἄδικα ἔχανε τὰ λόγια του, κατέβαλε τὶς τελευταῖες προσπάθειές του, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἄνοιξε μόνος του τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο. Ἡ κυρία τὸν ἔβαλε ἀμέσως μέσα στὸ αὐτοκίνητό της καὶ διέταξε τὸ σωφὲρ ν' ἀναπτύξῃ ὅλη του τὴν ταχύτητα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ σπίτι της πρὶν πεθάνῃ ὁ γέρος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόστασι ἦταν μεγάλη καὶ τὸ κρῦο δυνατό, ὁ ἄρρωστος ξεψύχησε στὸ δρόμο. Μετὰ τὸ θάνατό του οἱ δυὸ κληρονόμοι κατέφυγαν στὸ δικαστήριο, τὸ ὁποῖο ἀπεφάνθη ὅτι κανένας ἀπ' τοὺς δυό τους δὲν μποροῦσε νὰ κληρονομήσῃ ὅλη τὴν περιουσία, ἀφοῦ ὁ Χάϊκ πέθανε στὸ δρόμο.